A°. 1841. N°. 31.

MAANDAG, 19 APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 15 *April* 1841.

Alzoo de navolgende personen, zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1. F. J. L. R. VAN ONNA, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Jetta*.
2. N. W. van CORDOVA, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Seraphina*.
3. W. J. E. van DE LA PARRA, voor de Slavin *Catharina* en Dochter *Johanna*, haar in eigendom toebehoorende.
4. W. C. PATER, voor de Slavenkinderen *Dorothea*, *Albertina* en *Cornelia*, haar in eigendom toebehoorende.
5. JOHAN SCHMIDT, voor de Slavin *Leentje* en haren Zoon *Johannes*, hem in eigendom tobehoorende.

Zoo is het, dat al degenen, welke vermeenen mogten, eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, worden opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* worden verleend.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *April* 1841.

(16038) PIETER WILLEM VAN DER LINDEN, heeft aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Colonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

De Commissie van *Doleantie voor de Schutterij*, benoemd door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, bij Gouvernements-Order dd. 14 December 1849, hare zitting bepaald hebbende, op Donderdag den 22 dezer, zoo worden aan de belanghebbenden door deze kennis gegeven, om hunne bezwaren schriftelijk bij den Kwartiermeester H. BENJAMINS, vóór of op dien dag in te zenden.

Paramaribo, *den* 15 *April* 1841.

De President van de Commissie voornoemd,
J. F. ROUX.

(16047) De Exploicteur bij het Geregtshof te SURINAME, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 23sten April 1841, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: *Carolina* of *Frida* en *Louis*, aankomende J. M. DOMPIG.

De Slavin *Princes*, aankomende SANTJE van DUCELLE.

De Slaven *Januarij* en *Johannes*, aankomende E. M. WATSON (nu Boedel.)

De Slaven *Coba*, *Wensina* of *Affie*, *Miselina*, *Francina*, *Marie* of *Abenie* en *Jansie*, aankomende S. MATERIEEL.

De Slaven *Anna* of *Johanna* en *Clasina*, aankomende den Boedel T. S. VIGELADZOON.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Rust en Vredestraat*, La. E. No. 136, aankomende VIGELANDZOON.

Paramaribo, *den* 17 *April* 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(16049) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 23sten April 1841, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: *Sophietje*, *Christiaan* en *Colijn*, bekend staande ten name van J. A. H. ARNZEN, doch als het eigendom van de minderjarigen E. H.- en C. R. VRIES, in Executie genomen.

Paramaribo, *den* 17 *April* 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(16048) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 30sten April 1841, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De SUIKER-PLANTAADJE *KENT*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, aan de regterhand in het opvaren, bekend onder het merk H. No. 1, aankomende den Boedel en Nalatenschap van wijlen den Heer JOHN HEWITT.

Paramaribo, *den* 17 *April* 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

VENDU:

HEDEN MORGEN om 9 ure, ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, op den hoek van de *Heeren-* en *Watermolenstraten*. (16056)

(16014) HEDEN NADEMIDDAG om 4 ure *VENDU*, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, van het *HUIS* en *ERF*, aan de *Wagenwegstraat*, La. A. No. 258.

Paramaribo, *den* 19 *April* 1841.

VENDU:

HEDEN NADEMIDDAG ten 4 ure, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, van de reeds geannonceerde VEERTIG KOPPEN SLAVEN, aankomende den WelEdelen Heer A. J. H. BERTHOUD. (16022)

Tooneel-Genootschap POLYHYMNIA.

Tweede Representatie.

DONDERDAG, DEN 22 APRIL 1841.

BONARDIN OF *DE GEVOLGEN DER OMWENTELINGS-ZUCHT*, TOONEELSPEL in *drie Bedrijven*: — en na hetzelve: *HET PLAN TOT EEN BLIJSPEL*, BLIJSPEL in *één Bedrijf*.

De Entrée-billetten zijn in het Tooneel-Gebouw verkrijgbaar.

De aanvang precies ten *zeven* ure.

Paramaribo, *den* 19 *April* 1841.

C. G. M. MATROOS,
(16055) Secretaris.

(16023) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal HEDEN NADEMIDDAG verkoopen: Een *acht*-riems *TENTBOOT*.

Alsmede:

De Slaven *Badina* met hare Kinderen *Antje* en *Frederik* en *Frederica* met hare Kinderen *Primo*, *Secondo*, *Colina* en *Onverwagt*.

(16057) Op *MORGEN*, zal ten huize van den ondergeteekende door den Vendumeester M. A. KEIJSER, *VENDU* gehouden worden, van: MEUBELS, GLASWERK, HUISHOUDELIJKE GEREEDSCHAPPEN, enz.— Zullende dezelve ten zelfden dage van 9 uur des morgens, ter bezigtiging blootgesteld worden.

Paramaribo, *den* 19 *April* 1841.

J. BUSCHMAN qq.

A. SALOMONS, Vendumeester,

zal *MORGEN* om *negen* uren, ten zijnen huize verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, eene partij differente soorten □ HOUT, WANE- en KOPIE PLANKEN. (16058)

☞ OPGEVANGEN:

Een gewone PLANTAADJE-PONT *zonder Dak*, lang 40- en breed 11 Rijnlandsche voeten, waarop geen divisie merk en nummer zigtbaar, door den Eigenaar mits bewijzen van eigendom producerende te herkrijgen, tegens betaling der Advertentie-kosten. (15994)

Plantaadje ALKMAAR, 17 *April* 1841.

THs. KAAS Tz.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Engelsche Schoener Robert Haynes, Kapt. J. Blacgrove, van Demerary, hebbende 5 dagen reis, Passagier: den Heer S. M. Bromet.

UITGEZEILD.

Den 12den, Z. M. Fregat *AMPHITRITE*, gecommandeerd door den Kapitein ter Zee H. F. TENGBERGEN, naar Curaçao.

Idem, Z. M. Brik *DE GIER*, gecommandeerd door den Luitenant ter Zee 1ste klasse H. J. GALUP, naar het Moederland, Passagier: de Chirurgijn Majoor J. Groesbeek.

Publieke Veilingen.

Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen.

DONDERDAG, 15 APRIL 1841.

Het een zesde aandeel in de Katoen-Plantaadje *ALSIMO*, gelegen aan het gedelven Kanaal van de Warapper Kreek, ter regterhand in het opvaren, tusschen de Plantaadje Warterloo en den Oceaan, aankomende den Boedel MATTHIAS OEHLERS.— Bij opbod *f* 8,800. — S. J. L. KANTEMAN. — Bij afslag *f* 1200. — De Minderjarige PAULINA WHITE.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de Zwartenhovenbrugstraat (over de Werfbrug,) bekend onder Nieuwe Wijk La. D. No. 115; toebehoorende den Boedel wijlen J. F. SCHWAAN. — Bij opbod *f* 810. — ALEXANDER HARRIS. — Bij afslag *f* 200. — Wm. SHIELDS.

Mengelingen.

Amarintha.

In het najaar van 1780, was in een' der rijke salons van Tunbridje, de keur van Engeland's hoogere kringen verzameld. De engelsche schoonen, met hare regelmatige en zuivere gelaatstrekken, hare aanlokkelijken en smaakvollen tooi, ontvingen, spelende met den waaijer, de hulde van eene menigte rijk gekleede edelen. Allen bewogen zich wel tevreden in den kring. Onder de menigte bevond zich echter een enkele, die, stilzwijgend, en als in diepe gedachten verzonken, tegen den antieken marmeren schoorsteen leunde. Zijne blikken waren onafgebroken gevestigd op eene schoone lady, die aan het klavier zat.

Eindelijk verwijderde zich een der jonge edelen uit de menigte, en den in gedachten verzonkene op den schouwder tikkende, deed hij hem eensklaps uit zijne bespiegelingen ontwaken.

» Hoe nu!» zeide hij, » is lord Ethérige stom geworden?»

» Ja gewis, door bewondering over die bekoorlijke schoone, welke op dit oogenblik tegen lady Ethelstone spreekt. O! sir Cécil, welk eene edele houding! welk eene uitdrukking! Het is geene vrouw, maar een engel!»

» Misschien wel geene goede; want zij schijnt nog al gezind te zijn, om alle hare aanbidders zoo wat te plagen; ik zelf.»

» Wat, hebt gij haar gesproken? Heeft zij u geantwoord?»

» Ik heb die dubbele eer gehad.»

» En wat heeft zij u gezegd?»

» Edwin, de vrouwen zijn sluwe jageressen; gestadig spannen zij strikken, om ons te vangen.»

» Gij bemint haar immers toch niet?»

» Neen, ik heb nimmer bemind.»

» Zwijg toch; zoodanige bekentenis doet men immers nooit.»

» Ieder heeft zoo zijne eigene beginselen. Ik weet niet, waarom men er op bogen zou, dikwijls bemind te hebben. Men verraadt daardoor den afgeleefden man, wiens denkvermogens reeds ten einde spoeden. Zijt verzekerd, mylord, dat de vrouwen even ijverzuchtig, omtrent het verledene, als omtrent het tegenwoordige zijn. Zij zijn altijd verstoord, indien zij niet de verzekering ontvangen van het eenige voorwerp onzer jeugdige droomen te zijn geweest, nog vóór dat men haar kende, en wenscht men haar te bezitten, dan wordt het volstrekt vereischt, haar te zeggen: gij zijt de eerste, die ik bemin.»

» Maar, mijn Hemel, wordt men, dat zeggende, altijd geloofd? Wat meer zegt, men kan die menigvuldige herseschimmen, welke de jonge lieden op den drempel van de hoogeschool bezig houden, geene liefde noemen: — maar later, ja, dan zal voor ieder hunner het uur slaan, dat zij wezenlijk beminnen, en..»

» Regt zoo, mylord, op dit oogenblik slaat de pendule elf ure. Slaat dit uur nu voor u, of voor mij?»

» Dwaas, daar gij zijt; het is niet mogelijk, een ernstig woord met u te spreken. Ik steun alleen op de liefde, om u eens redelijker te zien worden, in deze stille hoop, sta ik u het regt van dit gezegend uur af.»

» Wanneer ik mij alzoo aan den tijdwijzer onderwierp, zou ik thans verliefd moeten zijn. Een oogenblikje, mylord, laten wij eerst eens tot den aanvang van ons gesprek terugkeeren. Herinnert gij u, met welk vuur gij over de schoone onbekende spraakt; vraag uw hart, wat het toen gevoelde, en dan zult gij welligt gaarne dat gene voor u zelve behouden, wat gij misschien met geveinsde edelmoedigheid aan mij wildet afstaan.»

» Sir Cécil, ik mag niet.»

» Gij zijt te beleefd; ik ben niet zoo zeer op pligtplegingen gesteld, als gij meent, en het zou mij niet onaangenaam zijn, u de eerste schreden op het pad der teedere gevoelens te zien doen. Dan kon mij uwe ondervinding eens te stade komen, en daarenboven wenschte ik wel de verschillende uitdrukkingen van den hartstogte op het gelaat eens vriends te leeren kennen.»

» Neen, neen, dat gaat te ver; gij wilt mij toch niet voor uwen speelbal gebruiken.»

» Stellig niet: maar tot voorbeeld. Ik behoor onder degenen, die vóór dat zij zich laten portraitteren, eerst hunne beeldtenis wenschen te zien.»

» Dit zou juist voor mij eene reden zijn, om de zaak te laten varen»

» Dit moge zijn; Edwin, het blijft afgesproken, dat gij den verliefde zult spelen.»

»Ik beef, als ik er aan denk.»

»Ja wel, beven om de gelukkigste der stervelingen te zijn.»

»Of de ongelukkigste.»

»Vaarwel, mylord; morgen zullen wij elkander weder zien, bij lady Amarintha Willis.»

Bij het eindigen dezer woorden, groette sir Cécil Trevanion met eene wezenlijk koddige deftigheid, mylord Edwin Ethérige en verdween te midden der menigte, vóór dat de jonge edelman den tijd had, hem te vragen, wie toch deze lady Amarintha Willis was.

Mylord Ethérige bragt eenen slapeloozen nacht door. Sir Cécil had wel geraden: Edwin was smoorlijk verliefd. De tijd, die langwijlige meester, wordt niet altijd vereischt om te leeren beminnen of vergeten. Door een niets wordt men gebonden en eene kleinigheid verscheurt den band: de liefde is niet die bezadigde hartstogt, welker opkomst slechts aan den korteren of langeren duur harer indrukken is verschuldigd.

Naauwelijks was de dageraad aangebroken, toen Edwin reeds het bed verliet: ongeduldig schelde hij zijn' bediende, en begon zijn toilet. Hij liet zich zorgvuldig kappen, toog het bevalligste costuum aan, besprenkelde zich met de keur van welriekend water, en daar hij te vroeg gereed was, wierp hij zich op eene ruime bergère, het oog angstvol op den wijzer der gothische pendule gerigt. De weinige oogenblikken, die hij nog moest wachten, schenen hem eene eeuwigheid toe. Eindelijk was het gewenschte tijdstip dáár. Van vreugde dronken, sprong hij als een kind rond, wierp nog eenen vlugtigen blik op zijn toilet, nam zijnen gepluimden hoed onder den arm, en bevond zich in een oogenblik op den stoep van zijn hôtel, voor welken zijne rijke equipage reeds gereed stond.

»Naar sir Cécil Trevanion,» riep hij, in het rijtuig springende.

Mylord Ethérige vond zijnen vriend aan het ontbijt.

Ik was heden morgen stellig verzekerd van uw bezoek, zeide de baronnet lagchende, »en zal u maar niet vragen, of gij in den afgeloopen nacht wel hebt geslapen.»

»Zeer slecht,» antwoordde Edwin: »het vreemde van hetgeen gij mij gisteren hij het heengaan zeidet heeft mij den ganschen nacht bezig gehouden. Wie toch is deze lady Amarintha bij wie gij mij heden bescheiden hebt?»

» Wel, uwe beminde; men spreekt immers tegen eenen minnaar van geene andere.»

» Ja, dit nu daargelaten. Maar hoe zal ik haar gaan bezoeken, zonder aan deze dame te zijn voorgesteld?»

» Ik neem het op mij u heden morgen bij haar tegenwoordig te doen zijn.»

» Dus kent gij haar?»

» Natuurlijk; en indien ik u dit niet reeds gezegd heb, was het enkel om u te plagen; ik ken haar sedert eenige dagen. Zij is de hartvriendin van lady Ethelstone, woont bij deze in huis en, ofschoon nog zeer jong, is zij reeds weduwe van eenen ouden man. Doch het verlies van dien hedendaagschen Titon heeft de rozen harer wangen niet doen verbleeken. Zij is schoon als de godin der liefde, geestig als de negen muzen te zamen, doch wreed als Pénélopé.

» O! mijn vriend! het is een juweel,» riep lord Ethérige met geestdrift uit; » en ik wenschte reeds in de mogelijkheid te zijn, om haar mijn hof te maken.»

» Ja, zoodra ik ontbeten, den *Spectator* gelezen en mijnen besten rok aangetrokken heb.»

» Lieve Hemel! hoe vervelend!»

» Ja, voor u, mijn vriend, maar ik ben immers niet verliefd?»

» Handel dan ten minste als vriend.»

» O, gaarne, zoodra ik ontbeten heb. Het is volstrekt mijn plan niet, om er mijne gezondheid bij te verliezen, zoo als gij er uw verstand bij verloren hebt.»

Geduld te oefenen is wel zeker de moeijelijkste taak voor eenen minnaar, en mylord Ethérige had lang, zoo schrikkelijk lang moeten wachten, dat hij zich zelven niet meer meester was, noch eenig redelijk woord kon uiten. Hoorbaar sloeg zijn hart, toen eindelijk de porte brisée van het boudoir van Amarintha werd geopend. De aangebedene zat voor eenen kapspiegel, en luisterde naar eenige zoutelooze puntdichten, die haar door eene menigte jonge edellieden werden voorgedragen, terwijl hare kamenier de schoone bruine lokken poederde, en haar een allerbevalligst kostbaar kanten kapsel op het hoofd plaatste.

Lady Amarintha Willis was werkelijk schoon; eerstelijk, omdat zij door de natuur met hare rijkste giften was beschonken; en ten andere, omdat zij zelve eene groote minnares der natuur was. Zij bezigde van de kleeding van haren tijd niets anders dan het bevallige en schoone, gebruikte geen blanketsel en droeg geene te wijde hoepelrokken; hare kleeding was van de fijnste stoffe en met smaak gekozen.

Zij ontving Edwin met de meeste ongedwongenheid, en scheen hem reeds van het oogenblik af onder hare aanbidders te willen tellen. Het onderhoud was levendig en afwisselend. Tegenover Amarintha gezeten, ving hij de woorden der schoone lady met gretigheid op. Glimlachte zij, dan glimlachte hij ook: was zij in gedachten verzonken, dan ook scheen hij te droomen: en zijne aandoening steeg ten top, toen zij hem met eene lieflijke stem om raad vroeg, hoe zij eenen bloemruiker, hetzij ter linker- of regterzijde van een rozenkleurig keurs zou plaatsen.

» Mij dunkt » zeide Edwin, sterk blozende, » ik zou hem ter linkerzijde plaatsen..... op het hart.»

Menigmaal had lady Willis dezelfde woorden gehoord; maar nog nimmer waren haar die haar zoo treffend en zoo eenvoudig voorgekomen. Ook zij bloosde en sloeg op den jongen lord eenen ontlutsten blik, doch vestigde de oogen dadelijk weder op den bloemruiker. *(Het slot hierna.)*

Gedrukt bij de Erven J. Brink.